

vykázali. Kdyby je byli vykázali, byla by jejich žaloba vindikací, poněvadž však je nevykázali, je pouhou žalobou publicianskou, a ptáme-li se po vlastnických titulech stran, seznáme, že žalobci mají, hledíme-li k skutkovým zjištěním nižších stolic, pro sebe aspoň přiděl prozatímní, žalovaní však naprosto žádný. (Tak již rozhodnutí ze dne 6. prosince 1928 č. j. Rv I 525/28.)

Rozh. z 1. února 1929 č. j. R I 29/29.*)

Kdo jest oprávněn stěžovati si do odepření schválení smlouvy soudem poručenským (§ 9 nesp. ř.).

Poručenský soud odepřel schváliti nájemní smlouvu, uzavřenou nezl. J. se strany jedné a K. s druhé strany.

Stížnost, kterou podal K. do usnesení prvního soudu rekursní soud odmítl z toho důvodu, že usnesení odpírající schválení smlouvy vydáno bylo pouze jako výkon vrchnoporučenský a při tom soud při rozhodování veden byl jedině zájmem poručence a jen s této stránky smlouvu ku schválení mu předloženou posuzoval, a že proto byl by oprávněn do výroku toho si stěžovati jedině zákonný zástupce poručencův a nelze přiznati právo stížnosti druhé smluvní straně, která nemůže míti vlivu na schválení smlouvy, při němž jíti musí pouze o zájem poručencův a na které zájem druhé strany smluvní jest nerozhodným.

*) *Poznámka zasílatelova.* Nejvyšší soud na počátku svých důvodů sám uvádí, že bylo pouze zkoumati, zda má námitka vydržení žalovanými vznesená průchod čili nic.

Má-li to býti zkoumáno, pak ovšem musí býti uvažováno, jaký má význam ustanovení § 31 náhr. zák. Nejvyšší soud vyslovil, že byly veškeré úvahy o tom zbytečné, ježto zákon chce chrániti přidělce, a ježto by jinak takovouto oklikou byl přidělce z dobrodiní zákona vyřazen.

Slovné znění zákona a snad i úvaha Nejvyššího soudu by ovšem tomtu závěru mohly nasvědčovati. Bohužel nevypořádal se Nejvyšší soud s faktem, který se často přihází, že strany nemají o nějakých diferencích hranic potuchy, a nevypořádal se ani s faktem, kde hranice pozemků mění se vlivy přírodními nepozorovatelně. (§ 411 obč. z.)

Může se i tu pozbyti vlastnictví dávno nabytého prostým odkazem na to, že nárok nebyl uplatněn ve lhůtě § 31 odst. zák. ?

Staly se případy — a nejsou řídké —, že celý kus stavení stojí proti hranicím katastrální mapy na sousedním pozemku. Stojí tak dávno, nikdo jiný stav nepamatuje. Přišel zábor, přidělové řízení. Vlastník budovy nemá vůbec potuchy, že skutečný stav neodpovídá hranicím mapy katastrální, a mlčí proto ve lhůtě § 31 náhr. zák.

Nezdá se býti protismyslné, prohlásiti bez výhrady: neuplatnil svůj nárok v zákonné lhůtě, proti vlastnickému právu přidělcovu, není námitka vydržení přípustna a proto kus stavení patří přidělci? Měl podobné případy zákon na mysli? — Sotva! Zákon měl dojista na mysli jen takové věcné právo, které se vědomě na cizím (zabraném) pozemku vykonává. Tomu nasvědčuje i změna, provedená v § 31 zákonem čís. 220/22.

Nejv. s. nevyhověl rekursu K. z těchto důvodů: Napadené usnesení odpovídá věci i zákonu. Bylo-li odepřeno soudní schválení právního jednání, jež se týká majetku nezletilcova, jest jedině oprávněn ku stížnosti zákonný zástupce chráněncův. Spolusmluvník nemůže býti považován za účastníka řízení, za stranu, neboť řízení za účelem vymožení soudního schválení smlouvy souvisí s vnitřním řízením poručenským, na které spolusmluvník nemá nijakého vlivu (§§ 187 a násl. nesp. říz. srov. rozh. nejv. s. č. 5844 sb. n. s.).

Poukazuje-li rekurent na to, že podle doslovu § 9 nesp. říz. jest oprávněn ku stížnosti každý, kdo se pokládá za postižena opatřením prvního soudu, přezírá, že tohoto předpokladu u něho právě není; neboť tím, že rekurent se domáhá schválení zamýšlené pachtovní smlouvy, ještě nenabyl vůči poručenci nijakých práv. Jelikož jde tu o věc vnitřního řízení poručenského, při němž jest tuto posuzovati jen s hlediska prospěšnosti pro chráněnce, může se jako osoba podle § 9 nesp. říz. oprávněná brániti jenom ten, kdo je po zákonu oprávněn chrániti zájmy nezletilcovy, nikoli spolusmluvník, jehož zájmy nepřicházejí pro poručenský soud v úvahu.

Jestliže rekurent převzal pivovar a začal s provozem, než byla pachtovní smlouva soudem schválena a nežádal, aby byla určena přiměřená lhůta ku prohlášení poručenstva, pokud se týče soudního schválení, jde to na jeho vrub a nemůže z toho vzhledem k ustanovení § 865 obč. z. nic vyvozovati (srov. rozl. č. 902, 6400, 7505 sb. n. s.).

Rozhodnutí nejv. soudu z 9. března 1929.
RI 54/29. Pošva.

Senát-samosoudce.

Vrchní zemský soud pro Čechy jako soud rekursní v právní věci N. žalobce, proti U. o nekalou soutěž (předmět obou sporů hodnocen 5000 Kč) k stížnosti obou stran do usnesení kr. soudu v Jičíně z 13. prosince 1928 Ck IIa 642/28-6 takto se usnesl:

Stížnosti žalovaného se vyhovuje a naříkané usnesení se mění potud, že se vyhovuje návrhu, aby tato pře byla projednána senátem.

Důvody: Z důvodové zprávy o zákonu o nekalé soutěži č. 111/27, a to k jeho § 21 o věcné příslušnosti je zřejmo, že zákonodárce neměl v úmyslu vyloučiti samosoudce z projednávání těchto sporů. Odůvodňujef se tam, proč k projedná-